

■ **Tabula Rasa, entre pintura i fotografia**
L'exposició d'Eduard Resbier, que es podrà visitar a la **Galeria**

Trama de Barcelona fins al pròxim 16 de febrer presenta paisatges mancats de gràcia que remetent a muntanyes i oceans, bé que també a escenes quotidianes urbanes. L'artista barceloní juga amb pinzellades contundents en les obres a color, entre les quals destaca la nit il·luminada en *Nocturno BCN*. D'altra banda, les

pintures en blanc i negre, menys reeixides, mostren visions fantasmagòriques de diversos entorns, com ara teatres o grans ciutats.

■ **L'art de manllevar**
"El bon artista imita, el geni roba". A partir d'aquesta afirmació que prové de Picasso, l'il·lustrador valencià **Coté Escrivà** inaugura

l'exposició *Stolen Icon #2*, la primera en solitari que acull **Las Naves. Centre de Creació Contemporània**, a València. Així, Escrivà agafa algunes icones de la cultura pop i *underground* americana, i les reinterpreta d'una manera molt personal mitjançant disciplines com l'art urbà, la il·lustració i l'escultura.

art

RICARD MAS
www.ricardmas.com

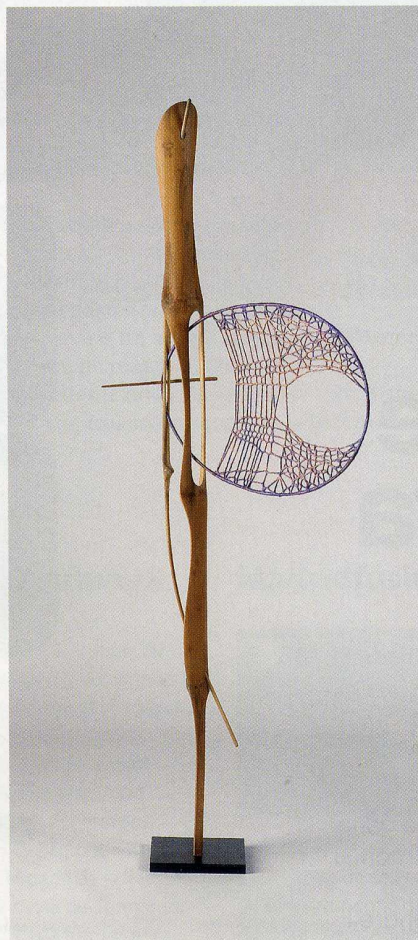
El cas Villèlia

Les escultures dels nostres artistes més reconeguts internacionalment pertanyen a l'*assemblage* objectual: Dalí, Miró, Tàpies, Brossa... i en certa manera, també Gabriel, Susana Solano o Jaume Plensa.

És per això que no ha deixat mai de sorprendre'm el cas de Moisès Villèlia (Barcelona, 1928 - 1994). Part de l'originalitat de la seva obra rau en l'ús de la canya de bambú. Mai cap altre escultor català no ha tornat a incorporar aquest material com a part fonamental i persistent de la seva obra. Una obra, per cert, que sembla un Guadiana, perquè tan aviat es fa omnipresent en antològiques com la del 2014 a Can Màrius de Palafrugell, com, puf!, desapareix fins a...

El darrer albirament d'escultures de Villèlia ha estat a la galeria Joan Gaspar de Barcelona (fins al 28 de febrer). Allí, vaig poder constatar un fenomen curiós i espero que personal i intransferible: davant d'una de les seves escultures –però només davant d'una, no pas dues– frueixo cadascun dels seus detalls: precaris, gairebé impossibles equilibris, insòlits maridatges de materials, i uns referents amb fortes arrels en un peculiar constructivisme biomòrfic o, si ho preferiu, en un surrealisme concret.

Però si em trobo davant d'un aplec d'obres com el d'aquesta exposició, és

Moisés Villèlia: *Estàtic de bambú, filferro i fil lacat*, 1984.

com si unes peces anul·lessin les altres, com si els arbres villelians no em deixessin veure el bosc. I el que era fruïció pels detalls, es converteix en embús de variables...

Villèlia es va formar en un taller d'ebenisteria. I no és aliè a les influències de Henry Moore, Torres-Garcia i Naum Gabo –no debades, va batejar el seu fill com el profeta Nahum–. Va cultivar la poesia, es va guanyar la vida com a dissenyador industrial, va dissenyar jardins i, és clar, va ser un escultor prolífic.

Les seves escultures són com fràgils dibuixos en l'aire, peces acoblades, que no enganxades, de canya, filferro, algun branquilló i de vegades una mica de pintura roja o negra. També hi suren influències ameríndies amb forma d'atrapasomnis o motius de la cultura quitus-caras, fruit d'una estada a l'Equador. La majoria d'escultures a can Joan Gaspar pertany al període 1978 - 1986. Villèlia havia abandonat la figuració el 1954, i realitza la primera peça amb canya el 1957. La seva obra assaja camins més enllà de la tradició escultòrica occidental, mitjançant l'ús de materials senzills –però tan flexibles i resistent com el bambú– i el fràgil equilibri d'unes composicions que, malgrat penjar d'un fil, no tenen res a veure amb l'obra de Calder.